

LBRIS

We know
books

LEAH KAMINSKY

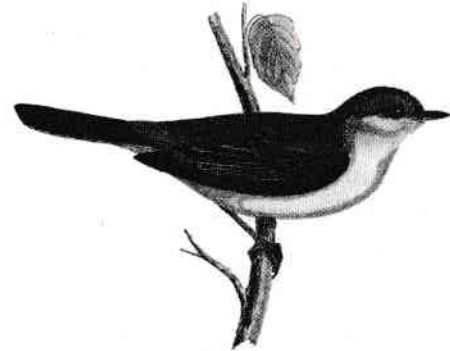
FII SOARELUI
ÎN CĂUTAREA ORIGINILOR
RASEI ARIENE

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

18 Iunie 1936

– Reichul are nevoie de tineri ca dumneata.

Ofițerul cu început de chelie, așezat de partea cealaltă a biroului, l-a străpuns cu privirea pe Ernst prin lentilele ochelarilor mici și rotunzi, ochii săi micuți strălucind precum cei ai unei ciori care tocmai a prins un vierme.

Ernst se foia în scaun, netezindu-și părul blond-nisipiu, nesigur dacă se cuvenea să zâmbească în circumstanțele date. Biroul de pe Prinz-Albrecht-Straße 8, pe locul unui fost palat baroc, părea mobilat auster. Pe birou erau o lampă din alamă și un teanc de hârtii frumos aranjate, cu mai multe stilouri aliniat ca niște soldăței pregătiți pentru un exercițiu militar.

– Mă bucur nespun că te-ai întors acasă, fiule. Voi fi încântat să îți fiu mentor. La urma urmei, sunt un mare patron al științelor, croncăni el, mimând o politețe exagerată. Și sunt și colecționar, adăugă el.

– Este datoria mea și deopotrivă o onoare să servesc Patria-Mamă, *Reichsführer* Himmler. Ernst își tot aranja gulerul în timp ce recita răspunsul așteptat.

Ofițerul miop rânji.

Ernst cercetă cu privirea încăperea în care se afla. Părea că Himmler era, într-adevăr, pasionat de diversitate, de stilul eclectic. Pe o masă așezată într-o parte trona un planetar antic, un model mecanic reprezentând sistemul solar. Rafturi încovoiate sub greutatea

cărților despre diferite subiecte, de la *Bhagavad Gita* în hindi la orașul pierdut Atlantis. Borcane cu remedii homeopate, cu denumiri lungi în latină, scrise cu cerneală pe etichete, serveau drept obiecte de sprijin pentru cărți. Ernst auzise că omul avea gusturi cam bizare, neobișnuite, dar varietatea preocupărilor lui Himmler se dovedea mult peste așteptările lui – de la telepatie la obiceiurile sexuale ale triburilor tibetane, heraldică, reîncarnare, semne astrologice și rune străvechi.

– Știi de ce te-am adus înapoi? Himmler își apropie de buze o pipă neaprinsă, pretinzând că pufaie din ea. Am nevoie să mă ajuți să-mi completez colecția.

– Îmi cer scuze, domnule comandant. Mă tem că nu am înțeles.

– Ți-am urmărit expedițiile recente în China și Tibet, cu exploratorul acela american, cum îl cheamă?

– Brooke Dolan, domnule comandant.

– Așa, Dolan, v-am urmărit cu viu interes.

– Mulțumesc, domnule comandant!

– Te-ai irosit acolo, în America. Mi-a scris Fritz Kuhn de la Liga Germano-Americană¹, care m-a informat cu privire la starea ta de spirit din SUA. Chiar nu avem nevoie de americani pentru a ne conduce expedițiile, și nici de șobolanii ăia evrei sau de banii lor. O putem face singuri, și chiar mai bine.

Ernst a așteptat prudent să vadă dacă se impunea să dea vreo replică.

Himmler îl privea.

– Te-am ales pe tine, Schäfer, datorită experienței tale din Orient.

Ernst era lac de sudoare. În cameră nu era niciun ventilator, și se făcea tot mai cald. Pentru a ajunge la timp la întâlnire, se grăbise să ajungă pe peronul din stația de la Grădina Zoologică la 8.30, ca

¹ Organizație pronazistă constituită în SUA în anii premergători celui de-al Doilea Război Mondial. (n.red.)

să prindă trenul către Potsdamer Platz. Deși orașul se mișca în ritm alert în așteptarea Jocurilor Olimpice care se apropiau, Ernst se obișnuise să se țină de propriul program, punctualitatea nefiind punctul său forte. Toate lunile în care călătorise în Orient îi anihilară simțul respectării programului și al ordinii. Nu aveai cum să dresezi un hamal sau un căraș să respecte programul cuiva fără bici, iar el nu era atât de prost încât să abuzeze de cei de care avea cea mai mare nevoie. În diminețile acelea cețoase, instalat în tabăra de pe malul fluviului Yangtze, unde păsările îi cântau serenade pe când ceaiul fierbea pe foc, viața îi era învăluită într-un simț al atemporalității. Îmbrăcat într-un combinezon și o geacă impermeabilă, cu arma de încredere la brâu, putea sta așa transfigurat, holbându-se la linia largă, pustie a orizontului.

– A fost o plăcere să îți citesc toate cărțile, continuă Himmler. Ți se rostește des numele aici, în Germania; ai reputația unui mare vânător, a unui explorator lipsit de teamă și a unui savant respectat. La urma urmei, dumneata ești motivul pentru care ursul panda, cel mai rar animal sălbatic, este expus la muzeul acela din Philadelphia.

Și-a coborât apoi tonul vocii și a început să vorbească blând, ca un preot.

– Sunt atât de dezamăgit că nu se află la Muzeul de Istorie Naturală de aici, din Berlin!

Ernst își apăsă burta cu palma, pentru a nu se auzi cum îi ghiorăiau mațele. În graba din acea dimineață, plecase fără să mănânce, luase doar pe fugă un măr din coșul cu fructe al vânzătorului din stație. Era hotărât să-i facă impresie bună lui Himmler. De când fusese chemat înapoi în Germania, nu-și dorea nimic altceva decât să scape de renumele de explorator, pentru a se concentra asupra studiilor și a-și termina doctoratul.

– Nu am de gând să te trimit într-o altă misiune de vânătoare. Mă rog, nu chiar. I-am putea spune un alt fel de vânătoare, zise el, zâmbindu-i lui Ernst. Te-am ales să fii liderul unui prestigios grup

care cercetează glorioasele origini ale *Herrenvolk*, magnifica noastră rasă ariană. Poate te întrebi ce anume colecționez, Schäfer. La drept vorbind, este scumpa colecție a dragului nostru Führer, în numele nostru, al tuturor.

Dădu cu pumnul în birou, împrăștiind stilourile care încotro, peste margine.

– *Lebensraum!*¹ strigă el. Obligația de a ne revendica teritoriul ce ne aparține din vremuri imemorabile.

Chipul palid al lui Himmler se făcu roșu ca sfecla când se ridică din scaun și o apucă spre celălalt capăt al biroului, unde se opri în spatele lui Ernst. Trebuie să-mi aduci dovezi despre ceea ce știm deja că reprezintă adevărul, și anume faptul că sângele nostru pur german se trage dintr-un războinic de demult născut la poalele munților Himalaya, în Tibet.

Ernst mai auzise această teorie, cum că rasa ariană a ieșit triumfătoare dintr-o măreață bătălie cosmică între foc și gheață. Înțelegea importanța prezenței unui antropolog într-o asemenea expediție și știa că Bruno Beger avea să profite imediat de șansa de a se alătura echipei, însă nu știa ce anume voia Himmler de la un simplu zoolog. Ce legătură avea obsesia lui pentru păsări tibetane rare cu urmărirea cu tenacitate a legăturilor străvechi cu o super-rasă legendară? Sigur îi verificase Himmler temeinic calificările înainte de a-l chema de la Philadelphia?

– *Welteislehre!* trâmbiță Himmler, lansându-se într-un monolog forțat care îi atrase atenția lui Ernst. *Doctrina Lumii de Gheață* primește în sfârșit recunoașterea pe care o merită, răsturnând teoria nebunului de Einstein și pseudoștiința sa evreiască. Führerul a acceptat-o, într-un final, drept platforma științifică a Reichului. Și pe bună dreptate. Acum știm adevărul: cristalele de gheață sunt adevăratele blocuri de construcție a Universului, nu atomii aceia imaginari. Tu, tinere, vei porni într-o călătorie în Tibet, pentru a

¹ Spațiul vital (n.red.)

pătrunde în măruntaiele pământului, acolo unde s-au războit Focul și Gheața, iar strămoșii poporului german au ieșit triumfători drept *Sonnenmenschen*¹. Ființe perfecte, strălucitoare ca soarele.

Ernst stătea acolo, tăcut, ascultând tribulațiile bărbatului. Aceste teorii adoptate de cei care lucrau la *Ahnenerbe*², noul departament însărcinat cu studierea originilor ancestrale ale Reichului, câștigau tot mai mult în popularitate.

Sponsorizată de Himmler, gigantica organizație atrăsese unii dintre cei mai de seamă savanți din Germania. Mulți dintre aceștia erau convinși că o lună de gheață s-a zdrobit cândva de pământ, distrugând un străvechi trib nordic despre ai cărui descendenți se credea că au supraviețuit în munții Himalaya.

Ernst se uită discret la ceas. Era deja 10.15. Întrevederea asta dura mai mult decât anticipase el. Probabil că Herta își făcea griji.

Brusc, Himmler îl atinse pe umăr pe Ernst.

– Povestește-mi despre drăguța asta cu care te vezi în ultima vreme.

– Despre cine, domnule comandant?

– Prietena ta, Herta Völz.

Ernst aproape că-i simțea ochii *Reichsführerului* sfredelindu-i ceafa. Omul ăsta citește gândurile?

– Știți despre ea?

Își șterse sprânceana, neîndrăznind să se uite în jur.

– Conform informațiilor mele, te-ai alăturat SS în vara lui '33, când te-ai întors în Germania, între două expediții. Înțeapă mișcare, fiule!

Îl bătu pe Ernst pe spate.

– În calitate de ofițer SS, te consider fiul meu și e treaba mea să fiu informat cu privire la propria familie. Așa că vorbește-mi despre prietena asta a ta.

¹ Fii Soarelui (n.red.)

² Moștenirea strămoșilor (n.red.)

Ernst își descrucea picioarele.

– Este foarte frumoasă.

Simți cum roșește.

– E în regulă. Nu e cazul să fii timid cu mine. Este extrem de important să ne asigurăm că ești împreună cu o fată dintr-o familie cu rădăcini germane sănătoase, care merită deosebita onoare de a se căsători cu unul dintre cei mai puri și mai aleși oameni ai noștri.

Se întoarse la scaunul lui.

În ciuda străduințelor sale de a se stăpâni, Ernst arăta ca un adolescent extaziat, vorbind precipitat.

– Tatăl ei a fost președintele prestigiosului *Heidelberg Völk Pädagogium* înainte de a se muta la Waltershausen. Acum predă muzica, o pasiune pe care i-a transmis-o și Hertei. Am crescut împreună și ne petreceam timpul cutreierând pădurea. Dintotdeauna a fost o fată puternică, inteligentă, și o îndrăgeam încă de pe atunci. Cu toate deplasările mele, câțiva ani nu ne-am văzut, însă la scurt timp după revenirea mea din America, un prieten comun și coleg de-al meu ne-a făcut cunoștință.

Ernst i-a povestit apoi lui Himmler cum Herta s-a mutat la Berlin pentru a studia flautul la Conservator.

– Mă face foarte fericit, domnule comandant.

– Și, înainte de a se căsători, cu siguranță va urma Școala pentru Mirese a Reichului, nu?

A urmat una dintre acele pauze stânjenitoare. Ernst nu mai auzise de școala asta în viața lui.

– Firește, domnule comandant.

– Bun, bun! Vom avea destul timp să aflăm și alte lucruri despre Herta, mai târziu.

Lui Ernst i se păru că zărește un ușor zâmbet înflorind timid pe chipul lui Himmler, dar doar pentru o clipă.

– Mai întâi, avem de discutat chestiuni presante.

Deschise încet un dosar.

– Marea noastră expediție germană din Tibet. Dată fiind experiența ta în zonă, pe lângă abilitățile tale de vânător, ești candidatul perfect pentru a conduce această expediție. Ție ți-a încredințat Reichul misiunea de a da de urmă moștenirii noastre ancestrale.

Ernst se uită din nou la bărbatul care stătea la biroul din fața sa. O persoană din cale afară de ordonată, cu părul său subțire pieptănat pe spate, Himmler nu prea întruchipa imaginea bravurii nordice.

Ca și când i-ar fi citit din nou gândurile lui Ernst, Himmler continuă:

– Unii dintre noi resimt această moștenire mai acut decât alții. Eu unul nu împărtășesc acest secret decât celor în care am încredere: eu sunt reîncarnarea lui Henric I Păsărarul, primul rege al țării noastre. A fost un explorator legendar, desigur, așa că sunt în mod deosebit de impresionat de aptitudinile tale în acest domeniu.

În timp ce aștepta ca bărbatul să-și dezvolte teoria, Ernst se simțea țintuit locului. Deși primul său impuls fu acela de a râde de acea afirmație absurdă, recunosc în profunzimile ochilor lui Himmler viclenia, răbdarea și hotărârea vânătorului care așteaptă să se repeadă asupra prăzii sale. Probabil că așa se simte prada, se gândi Ernst, în bătaia puștii, neștiind că, de fapt, așteaptă clipa morții.

– Aș vrea să te mai trimit o dată în Tibet. De data asta, vei călători până la Lhasa.

Ernst înghiți în sec, dându-și seama că nu era vorba de o invitație. Era un ordin. Nu că n-ar fi fost și visul lui să meargă din nou în Tibet, mai ales dacă avea ocazia să ajungă la poalele munților Himalaya, de data asta. Se gândi cum ar fi răs Brooky de planul fantezist al lui Himmler, refuzând vehement să aibă vreo legătură cu treaba asta, însă lucrurile stăteau altfel în America.

– Eu mă voi asigura personal că nu ți se vor alătura decât cei mai de seamă savanți.

De data aceasta, vocea lui Himmler era calmă și liniștitoare.

– Sunt savanți din toate ramurile posibile ale științei, fiecare fiind fidel planurilor SS, ca și dumneata de altfel. Vreau să facă parte

din echipă și celebrul arheolog Edmund Kiss.. Tocmai am terminat de citit excelenta sa carte despre adevăratele origini ale Atlantisului.

Vocea sa redeveni calmă.

– Povestește-mi, fiule, despre incursiunile tale anterioare în Tibet. Sunt curios să știu cum sunt oamenii de acolo.

Ernst își trosni degetele. Himmler încă nu pomenise nimic despre meritele sale științifice. Chiar și așa, îl încânta enorm ideea unei noi expediții.

– Mi se par foarte binevoitori, domnule comandant.

– Da! spuse el cu un rânjel. Am auzit povești despre cât de prietenoase sunt femeile lor.

– Îmi cer scuze. Nu mă refeream la femei, deși sunt de o frumusețe exotică. Voiam să spun că, în ansamblu, tibetanii sunt oameni ospitalieri și amabili, însă sunt superstițioși și cred cu tărie în magie, pe care, firește, un om de știință o găsește ridicolă.

Cuvintele îi țâșniseră din gură ca un stol de păsărele speriate.

Himmler părea să nu fi observat insulta neintenționată.

– Ai dat peste nativi cu părul blond?

– Nu, domnule comandant. Oamenii din Tibet au tenul mai închis la culoare.

Reichsführerul se ridică din scaun și începu să măsoare încăperea cu pasul, în lung și în lat, scărpinându-și ceafa. Se duse la fereastră și privi cerul.

– Mai ai multe de învățat, tinere.

Se întoarse către Ernst, care avea broboane de sudoare deasupra buzei superioare.

– Îmi asum eu această sarcină de a te ajuta să înțelegi. Între timp, te vei vedea cu unii dintre noi la prânz, o dată pe lună, pentru a discuta despre pregătirile pentru expediție. Vreau să pleci de îndată ce se va putea, ceea ce înseamnă că avem multe lucruri de organizat. Vei primi instrucțiuni suplimentare în scurt timp. Asta este tot.

Întrevederea luă sfârșit brusc atunci când Himmler își ridică brațul drept în semn de salut: „*Heil Hitler!*“

Ernst se ridică și el iute din scaun.

– *Heil Hitler!*

Santinelele care stăteau de strajă la ușă l-au condus înapoi de-a lungul coridorului mărginit de busturile de marmură ale unor generații de bărbați germani celebri. Aruncă o privire înspre tavanul boltit, care lăsa lumina naturală să pătrundă prin imense ferestre arcuite. Ernst fu escortat pe o scară aurită către ușa fostei școli de artă, transformată în sediu Gestapo. Gărzile l-au salutat și au așteptat să plece.

Ernst ieși în stradă și avu un moment de ezitare, neștiind încotro să o ia, după care porni la drum, mișcându-și brațele pe lângă corp ca un soldat de jucărie.

Capitolul 2

Toate mesele de pe terasa Cafenelei *Kranzler* erau ocupate la ora aceea. Mașinile concureau cu trăsurile trase de cai, împrăștiind clienții de pe aleea aglomerată. Chelnerița trecu pe lângă Herta și scutură un șervet alb din in, brodat cu flori, întinzându-i-l pe genunchi. În jurul lor, oamenii se împingeau unii în alții. Bărbați la costum și cravată stăteau lângă femei care purtau cele mai noi modele de rochii de vară, cu pălării asortate la mănușile elegante și poșete plic din piele. Toți așteptau la rând să se așeze. Deasupra lor flutura steagul olimpic, așezat în colțul clădirii frumos decorate, alături de un altul reprezentând svastica. Întregul oraș era ocupat cu pregătirile pentru apropiatele Jocuri Olimpice; arbori plantați de curând mărgineau bulevardul *Unter den Linden*, iar fluturașii pe care cu numai câteva zile în urmă se putea citi „interzis evreilor“ dispăruseră cu desăvârșire. Unii erau de părere că peste 40 de milioane de mărci fuseseră deja cheltuite pentru organizarea jocurilor.

Herta răsuci colțul feței de masă în jurul degetelor. O privi pe chelneriță cum aduce o tavă încărcată cu cești de cafea și felii de tort Linzer, și observă, distrată, buzunarul pătat de un strop de gem al șorțului acesteia. Era visătoare, iar pentru un simplu trecător ar fi părut stingheră în mulțimea înghesuită și gălăgioasă care părea că o mistuie. Era o femeie tânără, îmbrăcată într-o rochie albastră, cu părul căzându-i liber pe față; pe chipul Hertei se putea citi o

gravitate neobișnuită pentru vârsta ei. Își așază cutia cu flautul pe scaunul de alături, ținând un loc ocupat pentru Ernst. Acesta întârziase deja mai bine de o oră. Probabil că se prelungise întâlnirea. Poate că asta e un semn bun, se gândi ea.

Herta era deja asaltată de agitația de la ora prânzului. Proprietarul cafenelei dădea ocol mesei ca și când și-ar fi dorit să o dea altcuiva, fie și dacă ar fi văzut-o doar foindu-se în scaun. Pe deasupra capului îi trecu croncănind un corb, cam slab și jigărit pentru o pasăre de oraș.

Herta încercă să se arate ocupată, frunzărind caietul cu note muzicale în căutarea Corului Nupțial al lui Wagner din *Lohengrin*, bucata muzicală pe care noul director, domnul Kittel, insista să o interpreteze în concertul din vară. Îi lipseau sunetele dulci și familiare ale lui Mendelssohn și Mahler pe care tatăl ei i le deslușise pe când era o copilă, muzică la care noii ei profesori de la Conservatorul din capitala Reichului se refereau numind-o „un tipar discordant de scârțâieli pervertite“.

Herta își sorbi cafeaua și își înfipse furculița în prăjitură, desprinzând o bucățică mică din ea. Ernst ar fi mulțumit să o vadă mâncând; slăbise atât de mult de când se mutaseră la Berlin! Orașelul lor liniștit, Waltershausen, părea în celălalt capăt al lumii, un loc fermecat care îi revenea în minte când era copleșită de dor. Visa la cerul infinit din copilărie, brăzdat de stoluri de păsări care se schimbau la fiecare sezon; rândunele, ciocârlii, nagâți, fluierari, ulii vineți. Copil fiind, Ernst obișnuia să le observe când se agitau frenetic la chemarea misterioasă a migrației. La sfârșitul unei toamne, Ernst prinsese o silvie de câmp micuță și o ținea în camera sa, într-o colivie, observându-i cu atenție comportamentul, notând totul pe ultimele pagini ale manualului său de algebră. Pasărea confuză fâlfâia din aripi și țopăia de ici-colo, înclinându-și capșorul ca și când ar fi cercetat o busolă interioară, ascultând un pistol silențios care semnaliza începutul cursei de o mie de mile către ținutul unde avea să-și petreacă iarna.